

Date de réception : 30/06/2022

BESTUURLIJK AFSCRIFT
Er mag geen andere bestemming aan
dit stuk gegeven worden

C-268/22 - 1

Repertoriumnummer

2022/ 2536

Rolnummer

2020/3401/A

Datum van uitspraak

14 maart 2022

Aan te bieden aan de
ontvanger

VON – DIV

**NEDERLANDSTALIGE
RECHTBANK VAN EERSTE
AANLEG BRUSSEL
7de kamer**

Vonnis

- *FEDERALE BELASTINGEN – DOUANE EN ACCIJZEN*
- *TUSSENVONNIS – PREJUDICIËLE VRAAG HOF VAN JUSTITIE VAN DE E.U.*

Aangeboden op

Niet te registreren

CURIA GREFFE
Luxembourg

13. 04. 2022

In de zaak van:

De **vennootschap naar Zwitsers recht VITOL SA**, met zetel te CH-1201 Genève (Zwitserland), Place des Bergues 3, BTW-nr. CH 107746845, met vestiging in Nederland, 3062 MB Rotterdam, Mandelelaan 130, die keuze van woonplaats doet bij haar raadslieden,

eiseres,

vertegenwoordigd door mr. Philippe De Baere en mr. Justine Van den Bon, advocaten met kantoor te 1170 Brussel, Terhulpesteenweg 166, phdebaere@vbb.com - jvandenbon@vbb.com

Tegen:

De **BELGISCHE STAAT**, in persoon van de Minister van Financiën, die zijn kabinet heeft te 1000 Brussel, Wetstraat 12, met ondernemingsnummer 0308.357.159, vertegenwoordigd door de Adviseur-Generaal bij de F.O.D. Financiën – Algemene Administratie der Douane en Accijnzen, op verzoek van de Directeur der Douane en Accijnzen van de Provincie Antwerpen, met keuze van woonplaats in zijn burelen te 9000 Gent, Sint-Lievenslaan 27,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. Ashkan Ghasemy Bavandpoer loco mr. Bernard Derveaux, advocaat, met kantoor te 1000 Brussel, Verenigingstraat 28 (bernard.derveaux@ks4v.be).

In deze zaak, in beraad genomen op 28 februari 2022, wordt door de rechtbank volgend vonnis uitgesproken:

I. PROCEDURE

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 13 november 2020,
- de beschikking overeenkomstig artikel 747 van het Gerechtelijk Wetboek van 22 januari 2021,
- de syntheseconclusie voor eiseres, elektronisch neergelegd op 27 september 2021,
- de syntheseconclusie voor verweerder, elektronisch neergelegd op 19 november 2021,
- de stukken van de partijen.

De raadslieden van de partijen werden gehoord tijdens de openbare terechtzitting van 28 februari 2022, waarna de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen.

Conform artikel 748bis van het Gerechtelijk Wetboek wordt enkel rekening gehouden met de laatste conclusies van de partijen.

II. FEITEN

Op 28 mei 2013 heeft de Europese Commissie bij Verordening (EU) nr. 490/2013 een voorlopig antidumpingrecht op biodiesel van oorsprong uit Argentinië en Indonesië ingesteld.

Op 19 november 2013 heeft de Raad van de Europese Unie bij Uitvoeringsverordening (EU) nr. 1194/2013 een definitief antidumpingrecht op biodiesel van oorsprong uit Argentinië en Indonesië ingesteld.

Middels een aantal beslissingen van 15 september 2016 vernietigt het Gerecht van de Europese Unie de artikelen 1 en 2 van uitvoeringsverordening nr. 1194/2013, en dit voor zover zij een aantal verzoekende partijen betreffen (*niet eiseres of haar leverancier de Argentijnse onderneming Cofco Argentina Sociedad*). Het Gerecht was samengevat van oordeel dat de instellingen niet rechtens genoegzaam hadden aangetoond dat er sprake was van een aanzienlijke verstoring van de prijzen van de belangrijkste grondstoffen voor de productie van biodiesel in Argentinië en Indonesië als gevolg van een stelsel van gedifferentieerde uitvoerbelastingen waarbij voor grondstoffen en biodiesel verschillende belastingtarieven werden toegepast. Het Gerecht heeft geoordeeld dat de instellingen zich niet op het standpunt hadden mogen stellen dat de boekhouding van de Argentijnse en Indonesische producenten-exporteurs geen redelijk beeld gaf van de grondstofprijzen en dat de instellingen die boekhouding niet buiten beschouwing hadden mogen laten bij de berekening van de normale waarde van in Argentinië en Indonesië geproduceerde biodiesel.

Deze beslissingen zijn definitief geworden nadat de Raad van de Europese Unie afstand heeft gedaan van haar beroep begin 2018.

Op 6 maart 2018 dient de BVBA Vandevyver in opdracht van de vennootschap naar Zwitsers recht Vitol SA (hierna: eiseres) twee aangiften in met de nummers 18BEI0000010317346 en 18BEI0000010315933 voor de invoer vanuit Argentinië van biodiesel (FAMAE). Bij de aangifte met nummer 18BEI0000010317346 is de producent van de biodiesel de Argentijnse onderneming Cofco Argentina Sociedad. In het kader van de voormelde aangiften betaalt eiseres op grond van de uitvoeringsverordening nr. 1194/2013 antidumpingrechten van respectievelijk 1.272.023,58 euro en 754.364,50 euro.

Op 3 april 2018 dient eiseres een verzoek tot teruggaaf in van de betaalde antidumpingrechten.

Het verzoek met betrekking tot de antidumpingrechten ad 1.272.023,58 euro (aangifte 18BEI0000010317346) wordt afgewezen door verweerder op 22 juni 2018.

Eiseres dient op 20 september 2018 bezwaar in tegen deze beslissing. Op 13 maart 2019 stuurt verweerder aan eiseres een kennisgeving met de mogelijkheid om haar standpunt kenbaar te maken. Met een beslissing van 21 mei 2019 wijst verweerder het bezwaar af.

Het administratief beroep van eiseres wordt afgewezen met een beslissing van de adviseur-generaal van 25 augustus 2020.

Op 13 november 2020 legt eiseres een fiscaal verzoekschrift neer ter griffie van de rechtbank.

III. VORDERING

Eiseres vordert het volgende in haar syntheseconclusie:

“Het verzoekschrift van Vitol ontvankelijk en gegrond te verklaren;

Bijgevolg:

- *Een prejudiciële vraag voor te leggen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie over de strijdigheid van Verordening 1194/2013, zoals gewijzigd door Verordening 2017/1578, met de basisverordening. Volgens Vitol is Verordening 1194/2013, zoals gewijzigd door Verordening 2017/1578, ongeldig in zoverre dat:*

(i) Het onderzoek dat leidde tot Verordening 2017/1578, ging nog steeds verkeerdelijk uit van het bestaan van dumping wat betreft de uitvoer door de Indonesische exporteurs/producenten en bevestigde de antidumpingrechten die ingesteld werden door de oorspronkelijke verordening in strijd met Artikel 1 van de basisverordening;

(ii) Het schadeonderzoek en de vaststelling van een oorzakelijk verband tussen schade en invoer met dumping werd gedaan op basis van een cumulatieve beoordeling van de gevolgen van de invoer uit Argentinië en Indonesië, in strijd met Artikel 3, lid 4 van de basisverordening aangezien een correcte berekening aantoonde dat de dumpingmarge voor de uit Indonesië ingevoerde biodiesel de minimis was;

(iii) Niet afdoende werd aangetoond dat er een oorzakelijk verband was tussen invoer van biodiesel met dumping uit Argentinië, los bekeken van invoer van biodiesel uit Indonesië, en de materiële schade van de Europese industrie, zoals vereist door Artikel 3, lid 6 en Artikel 3, lid 7 van de basisverordening.

Aangezien deze gronden een algemene strekking hebben, is de ongeldigheid van Verordening 1194/2013 niet beperkt tot invoer van biodiesel verkocht door producenten die Verordening 1194/2013, zoals gewijzigd door Verordening 2017/1578, rechtstreeks hebben aangevochten voor het Gerecht. De ongeldigheid is ook van toepassing op de invoer van biodiesel uit Argentinië en Indonesië door Vitol in zoverre deze onderworpen werd aan antidumpingrechten op basis van Verordening 1194/2013, zoals gewijzigd door Verordening 2017/1578.

De beschikking van de Adviseur-generaal van de Douane en Accijnzen van 25 augustus 2020 met kenmerk D.C. 7376-018 nietig te verklaren, samen met de beschikking van de Adviseur-generaal regiomanager te Gent van 21 mei 2019, met kenmerk GDGD/725/36133;

- *Het verzoek tot terugbetaling van de betaalde antidumpingrechten met aangifte nummer 18BEI0000010317346, wat betreft de invoer van biodiesel van de producent COFCO Argentina SA, toe te kennen; en*
- *Verweerder te veroordelen tot het betalen van de procedurekosten met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding die voorlopig wordt begroot op 19.500,00 EUR.”*

Verweerder vraagt het volgende in zijn syntheseconclusie:

“Het verzoek tot prejudiciële vraagstelling aan het Hof van Justitie onontvankelijk te verklaren, minstens ongegrond;

De overige vorderingen van eiseres af te wijzen als ongegrond;

Dienvolgens de beschikking van 21 mei 2019 van de Adviseur-generaal regio Gent met kenmerk GDGD/725/36133 en de beslissing in administratief beroep van 25 augustus 2020 van de Adviseur-Generaal der Douane en Accijnzen met kenmerk D.C. 7376-018 integraal te bevestigen;

Eiseres te veroordelen tot de gerechtskosten, in hoofde van conculant begroot op de basis rechtsplegingsvergoeding van 19.500,00 EUR.”

IV. BEOORDELING

Ontvankelijkheid

Verweerder stelt dat het verzoek tot prejudiciële vraagstelling aan het Hof van Justitie onontvankelijk moet worden verklaard. De vraag of een prejudiciële vraag moet worden voorgelegd aan het Grondwettelijk Hof betreft de grond van de zaak. De ontvankelijkheid van het verzoek om een prejudiciële beslissing zal in beginsel worden beoordeeld door het Hof van Justitie.

Tussen de partijen is geen betwisting over de ontvankelijkheid van de vordering. Er zijn geen ambtshalve op te werpen gronden tot niet-ontvankelijkheid voorhanden.

De vordering is ontvankelijk.

Ten gronde

Prejudiciële vraag

Tussen de partijen bestaat discussie over de geldigheid van de uitvoeringsverordening nr. 1194/2013. Eiseres wenst hierover een prejudiciële vraag voor te leggen aan het Hof van Justitie. Verweerder verzet zich hiertegen.

Artikel 267, eerste en tweede lid VWEU bepaalt:

“Het Hof van Justitie van de Europese Unie is bevoegd, bij wijze van prejudiciële beslissing, een uitspraak te doen

a) over de uitlegging van de Verdragen,

b) over de geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of de instanties van de Unie,

Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechterlijke instantie van een der lidstaten, kan deze instantie, indien zij een beslissing op dit punt noodzakelijk acht voor het wijzen van haar vonnis, het Hof verzoeken over deze vraag een uitspraak te doen."

Aangezien eiseres voorstelt een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie, zal de rechtbank nagaan of een beslissing op dit punt noodzakelijk is voor het wijzen van het vonnis.

De rechtbank merkt in eerste orde op – en hierover lijkt ook geen betwisting te bestaan tussen de partijen – dat de antidumpingrechten van 1.272.023,58 euro zijn geïnd op basis van de uitvoeringsverordening nr. 1194/2013. Eiseres stelt deze verordening in vraag, in het bijzonder de geldigheid ervan in het licht van de basisverordening. De vraag of de geldigheid van de uitvoeringsverordening nr. 1194/2013 (nog) in vraag kan worden gesteld en de vraag of er mogelijks een probleem kan rijzen met de geldigheid ervan, is van belang voor het wijzen van het vonnis. De rechtbank zal op dit punt een marginale toetsing doorvoeren. Eerst zal worden nagegaan of eiseres nog de mogelijkheid heeft om de uitvoeringsverordening nr. 1194/2013 in vraag te stellen en vervolgens zal worden nagegaan of er mogelijks een probleem rijst met de geldigheid ervan.

Artikel 263, eerste, vierde lid en zesde lid VWEU bepaalt:

"Het Hof van Justitie van de Europese Unie gaat de wettigheid na van de wetgevingshandelingen, van de handelingen van de Raad, van de Commissie en van de Europese Centrale Bank, voorzover het geen aanbevelingen of adviezen betreft, en van de handelingen van het Europees Parlement en de Europese Raad die beogen rechtsgevolgen ten aanzien van derden te hebben. Het gaat ook de wettigheid na van de handelingen van de organen of instanties van de Unie waarmee rechtsgevolgen ten aanzien van derden worden beoogd.

(...)

Iedere natuurlijke of rechtspersoon kan onder de in de eerste en tweede alinea vastgestelde voorwaarden beroep instellen tegen handelingen die tot hem gericht zijn of die hem rechtstreeks en individueel raken, alsmede tegen regelgevingshandelingen die hem rechtstreeks raken en die geen uitvoeringsmaatregelen met zich meebrengen.

(...)

Het in dit artikel bedoelde beroep moet worden ingesteld binnen twee maanden te rekenen, al naar het geval, vanaf de dag van bekendmaking van de handeling, vanaf de dag van kennisgeving aan de verzoeker of, bij gebreke daarvan, vanaf de dag waarop de verzoeker van de handeling kennis heeft gekregen."

De mogelijkheid voor een justitiabele om zich in het kader van een bij de nationale rechter ingesteld beroep te beroepen op de ongeldigheid van de bepalingen in een Uniehandeling die de grondslag vormt van een ten aanzien van hem genomen nationaal besluit – zoals de inning van antidumpingrechten -, veronderstelt ofwel dat hij tevens krachtens artikel 263, vierde alinea, VWEU binnen de gestelde termijn beroep tot nietigverklaring tegen die Uniehandeling heeft ingesteld ofwel dat hij dat niet heeft gedaan omdat niet buiten twijfel staat dat hij niet het recht had om een dergelijk beroep in te stellen (vgl. HvJ nr. C-135/16, 25 juli 2018, Georgsmarienhütte GmbH, Stahlwerk Bous GmbH, Schmiedag GmbH). Indien vaststaat dat een rechtstreekse vordering van een belanghebbende op grond van artikel 263, vierde lid VWEU tot nietigverklaring van een uniehandeling zonder enige twijfel ontvankelijk zou zijn geweest, dan kan de betrokkene zich voor de bevoegde nationale rechterlijke instantie niet op de ongeldigheid van die handeling beroepen (vgl. HvJ nr. C-659/13, 4 februari 2016, C & J Clark International en Puma). Hoewel Het Hof van Justitie deze toets in principe zal/kan doorvoeren in het kader van de prejudiciële vraagstelling, staat niets eraan in de wet dat de rechtbank reeds een marginale toetsing doorvoert in

het licht van de vraag of het noodzakelijk is een prejudiciële vraag voor te leggen aan het Hof van Justitie.

Tussen de partijen bestaat discussie over de vraag of eiseres tegen de uitvoeringsverordening nr. 1194/2013 een rechtstreeks beroep kon instellen conform artikel 263, vierde lid VWEU. Verweerder betwist niet dat de verordening niet tegen eiseres is gericht doch voert aan dat de verordening eiseres rechtstreeks en individueel raakt, minstens dat de verordening regelgevingshandelingen behelst die eiseres rechtstreeks raken en die geen uitvoeringsmaatregelen met zich meebrengen.

Verordeningen die een antidumpingrecht instellen zijn normatief aangezien zij van toepassing zijn op alle betrokken marktdeelnemers.

De rechtbank stelt vast dat de betaling van de bij de verordening bepaalde antidumpingrechten wordt opgelegd aan de betrokken marktdeelnemers, zoals eiseres, krachtens handelingen van de bevoegde nationale autoriteiten. In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, kan niet worden aangenomen dat de verordening kennelijk geen uitvoeringsmaatregelen met zich meebrengt in de zin van artikel 263, vierde alinea, laatste zinsdeel VWEU (vgl. HvJ nr. C-251/18, 19 september 2019, Trace Sport SAS, randnummer 31).

Bijgevolg rest de vraag of eiseres 'zonder enige twijfel' rechtstreeks en individueel wordt geraakt door de verordening in de zin van artikel 263, vierde alinea VWEU.

Over het feit dat eiseres rechtstreeks wordt geraakt door de uitvoeringsverordening bestaat tussen de partijen geen betwisting. Het staat immers vast dat de verordening de rechtspositie van eiseres rechtstreeks heeft aangetast doordat zij de rechtsgrondslag vormt van het ten aanzien van haar ingestelde antidumpingrecht. De discussie spitst zich toe op de vraag of eiseres individueel wordt geraakt.

De bewijslast dat eiseres individueel wordt geraakt door de uitvoeringsverordening ligt in principe bij verweerder.

In beginsel kan een natuurlijke persoon of een rechtspersoon slechts individueel worden geraakt door een verordening indien de handeling hem raakt uit hoofde van zekere bijzondere hoedanigheden of een feitelijke situatie die hem ten opzichte van ieder ander karakteriseert (vgl. HvJ nr. 25/62, 15 juli 1963, Plaumann).

Het wordt algemeen aangenomen dat de volgende specifieke categorieën individueel worden geraakt door een verordening houdende instelling van een antidumpingrecht (vgl. HvJ nrs. C-659/13 en C-34/14, 4 februari 2016, C & J Clark International en Puma):

- de producenten en exporteurs van het betrokken product aan wie de dumpingpraktijken zijn toegerekend op grond van gegevens over hun handelsactiviteit,
- de importeurs van dat product wier wederverkooprijzen in aanmerking zijn genomen voor de samenstelling van de uitvoerprijs en die dientengevolge door de vaststellingen betreffende het bestaan van een dumpingpraktijk worden geraakt, alsook,
- de importeurs die geassocieerd zijn met exporteurs van het betrokken product, met name wanneer de uitvoerprijs is berekend op basis van de wederverkooprijzen die deze importeurs op de Uniemarkt toepassen, of wanneer die wederverkooprijzen zijn gebruikt om het antidumpingrecht zelf te berekenen.

De hoedanigheid van importeur, zelfs als hij is geassocieerd met exporteurs van het betrokken product, als zodanig volstaat niet om te oordelen dat een importeur individueel is geraakt door een verordening houdende instelling van een antidumpingrecht. Integendeel, voor de individualisering van een importeur, zelfs als hij is geassocieerd met de exporteurs, moet worden bewezen dat de gegevens over zijn handelsactiviteit in aanmerking zijn genomen om dumpingpraktijken vast te stellen of, indien dit niet het geval is, dat hij andere bijzondere hoedanigheden heeft die hem eigen zijn en die hem ten opzichte van ieder ander karakteriseren.

Verweerder voert aan dat eiseres zich als importeur in een bijzondere positie bevindt en dus individueel geraakt wordt door de uitvoeringsverordening, onder meer gelet op het feit dat eiseres:

- één van de grootste energiehandelaars ter wereld is en op basis van haar marktpositie duidelijk te onderscheiden is van andere importeurs van biodiesel in de Europese Unie,
- een eindverbruiker is omdat de biodiesel wordt geleverd aan en gebruikt door grote olieraffinaderijen,
- de belangrijkste concurrent is van de producenten van biodiesel in de Europese Unie.

Daarnaast stelt verweerder dat:

- de verwijzing naar niet-verbonden importeurs in de toepasselijke verordeningen ontegensprekelijk betrekking heeft op eiseres,
- eiseres bij naam wordt genoemd in latere verordeningen,
- de producent-exporteur van eiseres - de Argentijnse onderneming Cofco Argentina Sociedad - bij naam wordt genoemd in een latere verordening,
- zelfs al wordt eiseres niet individueel geraakt door de uitvoeringsverordening, zij zich had kunnen aansluiten bij het beroep tot nietigverklaring van haar producent-exporteur.

De rechtbank stelt vast dat verweerder weliswaar beweert dat eiseres één van de grootste energiehandelaars ter wereld is, dat zij duidelijk te onderscheiden is op basis van haar marktpositie, zij een eindverbruiker is evenals de belangrijkste concurrent van producenten in de Europese Unie, doch geen concrete gegevens voorlegt die deze beweringen ondersteunen, en dit niettegenstaande het feit dat de beweringen van verweerder formeel worden betwist door eiseres. Dergelijke beweringen volstaan niet om te oordelen dat zonder enige twijfel vaststaat dat eiseres individueel geraakt wordt door de uitvoeringsverordening.

Evenmin - en in tegenstelling tot wat verweerder lijkt te impliceren door onder meer te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie nr. C-708/19 van 10 maart 2021 (Von Aschenbach & Voss GmbH) – blijkt dat eiseres zou hebben deelgenomen of meegewerkt aan het onderzoek van de Europese Commissie.

Ook blijkt niet dat eiseres en/of haar producent wordt genoemd in de uitvoeringsverordening. Het loutere feit dat de naam van eiseres of van haar producent ter sprake zou zijn gekomen in latere verordeningen, is irrelevant aangezien dit geen nieuwe termijn van twee maanden opent als bedoeld in artikel 263, zesde lid VWEU. Voor zover als nodig stelt de rechtbank op dat punt nog vast dat uit de voorgelegde gegevens niet blijkt dat eiseres (of haar producent) konden worden geïdentificeerd naar aanleiding van het aannemen van de uitvoeringsverordening.

Het is evenmin relevant dat eiseres zich desgevallend had kunnen aansluiten bij het beroep tot nietigverklaring van haar producent. Daarmee staat immers niet vast dat eiseres zonder enige twijfel individueel wordt geraakt door de verordening. Voorts, en voor zover als nodig, stelt de rechtbank vast dat Cofco geen beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld en evenmin aannemelijk wordt gemaakt dat de producent Cofco kan worden beschouwd als een belanghebbende in de zin van artikel 263, vierde lid VWEU.

Uit het voorgaande volgt dat op grond van de stukken waarover de rechtbank beschikt, en dit middels een marginale toetsing, niet kan worden vastgesteld dat eiseres zonder enige twijfel het recht had een beroep tot nietigverklaring tegen de uitvoeringsverordening in te stellen op grond van artikel 263, vierde alinea, VWEU.

Bijgevolg moet nog worden nagegaan of er mogelijks een probleem met de geldigheid van de uitvoeringsvordering zou kunnen rijzen en een prejudiciële vraagstelling noodzakelijk is om het vonnis te wijzen.

De rechtbank stelt vast dat eiseres in het kader van de door haar voorgestelde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie aannemelijk maakt dat de antidumpingrechten zoals voorzien in de uitvoeringsverordening nr. 1194/2013 mogelijks strijdig zijn met de van verordening (EG) nr. 1225/2009 van de Raad van 30 november 2009 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (hierna: basisverordening).

De rechtbank verwijst in dat verband naar de arresten van het Gerecht van eerste aanleg van 15 september 2016 waarbij onder meer is vastgesteld dat de Raad niet heeft aangetoond dat voldaan was aan de voorwaarden om, binnen het kader van de berekening van de normale waarde van het soortgelijke product, overeenkomstig de in artikel 2, lid 5, van de basisverordening neergelegde regel af te wijken van de aan de vervaardiging en de verkoop van dat product verbonden kosten zoals die waren vermeld in de administraties van de onderzochte Argentijnse producenten-exporteurs, en de instellingen zich niet op het standpunt hadden mogen stellen dat de boekhouding van de Argentijnse en Indonesische producenten-exporteurs geen redelijk beeld gaf van de grondstofprijzen en dat de instellingen die boekhouding niet buiten beschouwing hadden mogen laten bij de berekening van de normale waarde van in Argentinië en Indonesië geproduceerde biodiesel (zie onder meer: Ger.EU nr. T-111/14, 15 september 2016, Unitec Bio SA).

Voorts moet samen met eiseres worden vastgesteld, en dit wordt op zich niet betwist door verweerder, dat de wijzigingsverordening nr. 2017/1578 van 18 september 2017 waarbij de antidumpingrechten werden verminderd geen afbreuk doet aan de mogelijke strijdigheid van de uitvoeringsverordening met de basisverordening. Dit volgt duidelijk uit de overwegingen van de Europese Commissie bij uitvoeringsverordening nr. 2018/1570 van 18 oktober 2018 tot beëindiging van de procedure betreffende de invoer van biodiesel van oorsprong uit Argentinië en Indonesië en tot intrekking van Uitvoeringsverordening (EU) nr. 1194/2013.

In tegenstelling tot wat verweerder in dat verband nog lijkt te impliceren, volgt uit overwegingen nr. 92 en 94 van de uitvoeringsverordening nr. 2018/1570 - in het bijzonder de vaststelling: "(...) *De antidumpingrechten die bij andere ondernemingen zijn geheven, zijn naar Unierecht dus rechtmatig geïnd.*" - niet dat de geldigheid van de uitvoeringsverordening nr. 1194/2013 in een concreet douanegeschil niet meer in vraag kan worden gesteld middels een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie. Evenmin is dit

het geval op basis van de vaststelling dat de uitvoeringsverordening nr. 2018/1570 geen terugwerkende kracht heeft.

Indien de middelen van een partij volstaan om de nationale rechter te overtuigen van de ongeldigheid van een handeling van de Unie, moet deze rechter - louter op die grond - het Hof van Justitie een vraag stellen over de geldigheid van die handeling, zonder nader onderzoek te verrichten (vgl. HvJ nr. C-644/17, 3 juli 2019, Eurobolt BV). De rechtbank wijst in dat verband voor zover als nodig op het feit dat de arresten van het Gerecht van 15 september 2016 in beginsel slechts gezag van gewijsde hebben ten aanzien van de bij die gedingen betrokken partijen.

Aldus staat het vast dat een beslissing over de door eiseres voorgestelde prejudiciële vraag, zoals hierna geherformuleerd, noodzakelijk is voor het wijzen van het vonnis.

V. BESLISSING

De rechtbank,

Gelet op artikel 4 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

In eerste aanleg en op tegenspraak,

Verklaart de vordering ontvankelijk,

Alvorens verder recht te doen,

Stelt in toepassing van artikel 19.3, b van het Verdrag betreffende de Europese Unie en artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de hierna volgende prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie:

“Is de uitvoeringsverordening nr. 1194/2013, zoals gewijzigd door de verordening 2017/1578, strijdig met de basisverordening nr. 1225/2009, onder meer omdat:

- niet werd aangetoond dat voldaan was aan de voorwaarden om, binnen het kader van de berekening van de normale waarde van het soortgelijke product, overeenkomstig de in artikel 2, lid 5, van de basisverordening neergelegde regel af te wijken van de aan de vervaardiging en de verkoop van dat product verbonden kosten zoals die waren vermeld in de administraties van de onderzochte Argentijnse producenten-exporteurs,
- de gevolgen van de invoer ten onrechte cumulatief beoordeeld werden conform artikel 3, lid 4 van de basisverordening en dus niet afdoende werd aangetoond dat er sprake was van invoer met dumping die schade in de zin van de basisverordening heeft veroorzaakt als bedoeld in artikel 3, leden 6 en 7 van de basisverordening,
- en er aldus geen sprake was van dumping en geen antidumpingrecht kon worden opgelegd als bedoeld in artikel 1 van de basisverordening.”

Verwijst de zaak in afwachting van de beantwoording van de prejudiciële vraag naar de bijzondere rol,

Houdt de uitspraak over de kosten aan.

Deze beslissing is uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 7de kamer van de
Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, op **14 maart 2022**,
waar aanwezig waren en zitting namen:

De heer F. van DIEVOET: rechter,
Mevrouw T. COUCK: griffier.

T. COUCK

F. van DIEVOET